

Motion till riksdagen 2025/26:1055

av **Jamal El-Haj (-)**

Stöd till Palestina

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att uttala sitt stöd för det palestinska folkets rätt till självbestämmande, återvändande och ett liv i frihet, värdighet och säkerhet i enlighet med internationell rätt samt erkänna det historiska och pågående förtryck som det palestinska folket utsatts för, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige ska inta en aktiv och tydlig roll internationellt genom att kräva ett omedelbart slut på ockupationen, upphävande av blockaderna och ett rättsligt ansvarstagande för de brott mot mänskligheten som begås samt verka för riktade åtgärder tills dessa krav efterlevs, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.

Motivering

Det finns berättelser som inte får glömmas. Palestinas historia är en sådan. När vi talar om Palestina talar vi inte bara om ett land på en karta. Vi talar om ett folk vars livsberättelse slitits sönder av kolonialism, av fördrivning och av blod. Vi talar om människor vars drömmar gång på gång trampats ned, men som aldrig har slutat att hoppas.

För mer än hundra år sedan började flyktingar från Europa komma till Palestina. De kom inte enbart med sina personliga drömmar om trygghet, de bar också med sig en politisk agenda – sionismen. Den byggde på att ett nytt hemland skulle resas på Palestinas mark, men för att göra plats för denna dröm krävdes en lögn: att Palestina var ”ett land utan folk”. Den lögnen raderade ur berättelsen de bönder, fiskare, poeter, kristna, muslimer och judar som redan levde där, sida vid sida, med olivträden, havet och kullarna som gemensam grund.

Från Balfourdeklarationen 1917, som lade grunden till koloniala anspråk på palestinsk mark, till Nakban 1948, då över 750 000 palestinier fördrevs, fortsatte historien i samma spår. Under sexdagarskriget 1967 förlorade palestinierna även

Västbanken, Gaza och östra Jerusalem till en ockupation som ännu i dag präglar varje aspekt av deras liv. Och i vår egen tid ser vi hur denna berättelse fortsätter i form av blockader, fördrivningar och det pågående folkmordet i Gaza, där hela städer bombas sönder och människor tvingas fly på nytt.

Hundratusentals palestinier tvingades lämna sina hem med husnycklarna i fickorna och minnena i hjärtat, övertygade om att de en dag skulle återvända. Men deras byar brändes ned, deras kyrkor och moskéer jämnades med marken och hela samhällen utplånades. Den etniska rensningen var inte en olyckshändelse, inte en oförutsedd konsekvens. Den var planerad, systematisk. Och världen teg.

Sedan dess har berättelsen fortsatt i samma ton. Muren som skär genom städer och byar. Blockaderna som kväver vardagen. Flyktingläger där generationer växer upp utan att någonsin få se sitt hemland. Massakrer som upprepas medan världens ledare uttrycker oro men sällan agerar. Ett helt folk har förvägrats rätten till sin framtid, till sin frihet, till sin mänskliga värdighet.

Och ändå, mitt i allt detta finns något som aldrig har kunnat släckas. Minnet. Motståndet. Hoppet. Palestiniernas kärlek till sitt land lever vidare. I berättelserna om olivträden, i sångerna om havet i Gaza, i minnet av kullarna i Galiléen. Ett folk som förvägrats sitt hem vägrar samtidigt att ge upp sin identitet.

Detta är inte en ”konflikt mellan två jämbördiga parter”. Det är en ockupation som föddes ur kolonialism och som i dag manifesteras i förtryck, massakrer och folkrättsbrott. Det handlar om ett folk som berövats sitt hem för att uppfylla en politisk dröm byggd på att förneka andras existens.

Sverige kan inte förbli en passiv åskådare. Vi har ett ansvar att stå upp för internationell rätt, för mänsklig värdighet och för sanningen som så många vill tysta. Att erkänna Palestinas rättigheter är inte bara utrikespolitik – det är en fråga om rättvisa, mänsklighet och moral.

Jamal El-Haj (-)